

Μια φθινοπωρινή νύχτα, γύρω στα μεσάνυχτα και με το φεγγάρι στη χάση του, στη μεγάλη ξέρα της Λαψάνας, καταμεσής του Συνορίτη ποταμού, ακούστηκαν δύο δυνατοί θόρυβοι. Η ενυδρίδα που έπαιρνε το μπάνιο της, ξάγρυπνη από τις πολλές σκοτούρες, έβγαλε το κεφάλι της από το νερό και όλο άρχισε να ψάχνει ολόγυρά της.

-Ααααχ....

-Ωστε αυτό έκανε τόση φασαρία...(γελάει). Ανήκει σίγουρα στην οικογένεια αποδημητικών. Φαίνεται πως ταξίδευε στο νότο. Ποιος ξέρει; καθυστέρησε να ετοιμαστεί, έφυγαν οι άλλοι κι αυτό πηγαίνει μόνο! Ε!! κύριε αποδημητικέ! Εσύ έκανες τόσο θόρυβο απόψε; Είχες μεγάλη τύχη μέσ στην ατυχία σου! Παραλίγο θα πνιγόσουν μέσα στο ποτάμι! Λύσε μου όμως την απορία! Πώς κατρακύλησες στην ξέρα σαν κυπαρισσόμηλο; Νύσταξες κι αποκοιμήθηκες ενώ πετούσες ή σε σημάδεψαν τουφέκια στη διαδρομή;

-Μα τι είναι αυτά που λες νυδρίτσα μου; Σαχτάρα είμαι να κοιμάμαι στον αέρα; Εμείς δεν έχουμε τέτοιες συνήθειες... πηγαίνουμε για ύπνο στις φωλιές μας. Ύστερα το σκοτάδι είναι πυκνό, εγώ είμαι τοσοδούλης όπως βλέπεις, εύκολο το χεις να με σημαδέψουν τα τουφέκια; Απόψε το φεγγάρι είναι στη χάση του. Ασε που δεν είμαι και σπουδαίο αποδημητικό. Απέναντι θα μετανάστευα, στην άλλη όχθη, μα οι ταλαιπωρίες στη ζωή μου είναι πολλές. Όταν ξεκίνησα ήμουν ήδη εξαντλημένος. Λύγισαν στον αέρα οι φτερούγες μου. Γι αυτό γκρεμίστηκα στην ξέρα. Και να με φαρδύς πλατύς μπροστά σου! (σηκώνεται σιγά σιγά)

-Τρελούτσικο μου φαίνεσαι. Ήταν ανάγκη να πετάξεις μέσα στη νύχτα; Δεν είσαι νυχτοπούλι αποδημητικέ, ούτε κρατάει η σκούφια σου από νυχτερίδες. Ας έμενες στην όχθη σου για μια βραδιά να κοιμηθείς, να πάρεις δυνάμεις. Το χάραμα που θα ξυπνούσες φρέσκος φρέσκος θα έφτανες στον προορισμό σου με άνεση! (αουτς!!!)

-Και τα κοράκια; τι θα έκανα με τα κοράκια; (κλαψουρίζει) Αυτά φρουρούν το Συνορίτη ποταμό. Με την αυγή αρχίζουν περιπολίες! Αλίμονό μου αν έπεφτα στα νύχια τους. Μέρες θα μέτραγα σημάδια στο κορμί μου

-Εχετε κάτι να μοιράσετε με τα κοράκια; Σίγουρα θα έμπλεξες μαζί τους σε καυγά, τι άλλο να υποθέσω;

-Αααααα κάνεις λάθος! Δεν έχω τίποτα μαζί τους το προσωπικό. Κάποιοι άλλοι όμως τα διόρισαν φρουρούς! Οι γαλαζόφωνοι από την απέναντι όχθη!! Δύσκολα μπαίνεις μέσα στα λιβάδια τους, εκτός αν η φωνή σου είναι γαλάζια!

-Μα τόση έλλειψη φιλοξενίας; για ποιο λόγο;

-Ξέρω γω...

Τρεις ώρες μιλούσαν οι δυο τους για διάφορα θέματα, ώσπου ξαφνικά ακούστηκε ένας ήχος δυνατός και ρυθμικός ακούστηκε!

-Αυτά είναι τύμπανα!!! Πρέπει να λείπουν τα κοράκια σε γιορτή! Λες να πετάξω ανενόχλητος με την αυγή;

-Δεν είναι τύμπανα ονειροπαρμένο μου πουλι! Είναι το αντλιοστάσιο, του είπε φοβισμένη. Εβαλε μπρος τις μηχανές του, δεν ακούς; Αδειάζει το νεράκι από το ποτάμι μας, 1000 κουβάδες το λεπτό, τόση απληστία! Σε λίγα χρόνια δε θα υπάρχει ούτε σταγόνα. Πολλά είδη θα εξαφανιστούν, Ο Συνορίτης θα μετατραπεί σε ξεροπόταμο! Εδώ θα βρείτε τα κουφάρια μας. Όταν οι δράκοι της τεχνολογίας έβαλαν στόχο τα νερά του Συνορίτη, τέντωσαν 10 πλαστικούς λαιμούς-σωλήνες- του αντλιοστασίου που έφταναν ως του ποταμού τον πάτο! Όμως μαζί με το νερό κατάπιναν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους... χέλια, ξερόκλαδα, βατράχι πέστροφες... Μια μέρα καταβρόχθησαν και τη νεροχελώνα την καυκαλού, που έκανε αμέριμνη το μπάνιο της... Η καημένη έπαθε σοκ μες στο λαρύγγι τους. Τέτοια μαυρίλα... σαν να βρέθηκε στην άβυσσο! Ύστερα κύλησε σε αυλάκια τσιμεντένια. Το ρεύμα την παρέσερνε εδώ κι εκεί... ώσπου ξεβράστηκε η άτυχη σε ένα λιβάδι, πλάι στο λαγό που μασουλούσε το τριφύλλι του...

Η Βίδρα συνέχισε την ιστορία με την χελώνα που ξεγέλασε το λαγό κι αφού πέρασε η ώρα, αποχαιρέτησε τον Αγκίμ και του ευχήθηκε καλό ταξίδι. Ο Αγκίμ αποκοιμήθηκε και το πρωί ξύπνησε αναστατωμένο. Μέσα στις λυγαριές είδε παράξενες φιγούρες να κινούνται και να τραγουδούν.. ήταν τα νερένια ζωτικά οι Κρουσταλλένιες, οι οποίες τελικά τον βοήθησαν να φτάσει στον προορισμό του, κρυφά από τις Λασπιάρες, τα κακά ζωτικά του ποταμού, κρυβοντάς τον με το μαντήλι τους... Κάπου εκεί συναντάει και τη χελώνα, η οποία τον πλησιάζει, αλλά δεν μπορεί να τον φτάσει. Όσο κι αν προσπαθούσε ήταν αδύνατο! Έπεφτε ανάσκελα στα κοφτερά χαλίκια.

-Δε γίνεται όπως βλέπεις, γύρω μου υπάρχουν σαπουνάδες και γλιστρώ.

-Τι έβαλαν πλυντήριο τα ψάρια;;

-Είναι πολλοί που ρίχνουν τα άπλυτά τους στο ποτάμι. Πλυντήρια, δηλητήρια, φυτοφάρμακα...θα στα πω άλλη φορά.. τώρα πρέπει να φύγεις! Καλό ταξίδι....

Στην απέναντι όχθη όλα φάνταζαν πανέμορφα στα μάτια του! Όμως δεν τον αντιμετωπίζουν όλοι με αγάπη!

Άλλοι τον φοβούνται, άλλοι τον βλέπουν καχύποπτα, άλλοι τον αντιμετωπίζουν με κακία...

- Κυρίες μαυρούλες, καλώς σας βρήκα! Λέγομαι Αγκίμ. Μπορείτε σας παρακαλώ να με πληροφορήσετε που ακριβώς φωλιάζουν οι δικοί μου; (πλάτη)

- Μιλώ για τα πουλιά της άλλης όχθης, αυτά που τώρα κατοικούν στον τόπο σας... (πλάτη)

Ο Αγκίμ απογοητευμένος και στεναχωρημένος μπήκε στο νερό να πει νερό και να πλατσουρίσει. Ξέπλυνε και τα μάτια του από το κλάμα. Πάντα τον ηρεμούσε το νερό...

-Ξενάκι! Καλώς όρισες στον τόπο μας.. Πρωι πρωί παίρνεις το μπάνιο σου ξεμυαλισμένε; Θα μου πουντιάζεις, άλλαξε ο καιρός! (νομίζει ότι παραλογίζεται ο Αγκίμ) Φίλε μου δεν ακούς που σου μιλάω; Ανέβα πάνω οι δεντρογαλιές παραμονεύουν, στήνουν καρτέρι όταν πίνουμε νερό!!! (τρίβει τα μάτια του) Τι ατυχία! Πέσαμε σε ακατάδεκτο! Έτσι συμπεριφέρεστε στην απέναντι όχθη; Θα σε μαλώσουν αν το μάθουν οι δικοί σου.. έλα να γνωριστούμε από κοντά. (πλησιάζει συγκρατημένος) Σεμέλη σπίζα! Απ αυτή την όχθη!

-Αγκίμ, αλλά το φέρσιμό σου με παραξενεύει!

-Θα έλεγα πως εσύ είσαι ο παράξενος! Σε προσκαλώ να συζητήσουμε κι εσύ με αποφεύγεις! Μπας και συνάντησες στο δρόμο σου τίποτα κάργιες, περδικες ή κοράκια που σε κακοκάρδισαν; Δεν εξηγείται η συμπεριφορά σου διαφορετικά θα παίρνα όρκο πως είσαι αντικοινωνικός!

- Καλώς σε βρίσκω! Τα λόγια σου με γλύκαναν σαν μέλι

Τα πουλιά συζητούσαν μέχρι το μεσημέρι, και τι δεν είπαν πάνω στην αγριελιά! Για τις κρουσταλλένιες, το ποτάμι, το σχολείο. Τόσο καλά περνούσε ο Αγκίμ που ξέχασε τους φίλους του στην απέναντι όχθη. Μα τους ανέφερε μόνη της εκείνη! Τους γνώριζε γιατί κάνανε παρέα. Μαζί θα πάμε, αργότερα όμως να τους βρούμε στις φωλιές. Πρώτα θα πάμε να γευματίσουμε.

Οι φίλοι του έμεναν στη συνοικία της αγριαχλαδιάς. Τους ευχαρίστησε πολύ ο ερχομός του. Βούρκωσαν όλοι από συγκίνηση και νοσταλγία. Όλο το βράδυ έκαναν γλέντι! Η Σεμέλη απομακρύνθηκε ευχαριστημένη...

Την άλλη μέρα είχαν σχολείο! Το σχολείο βρισκόταν στα ανατολικά. Κάθε κλαδί μια τάξη για τα λιανοπούλια. Βούιζαν οι λαλιές τους στο προαύλιο, σαν το τρεχούμενο νερό του Συνορίτη. Ο Αγκίμ καθόταν ολομόναχος σε μια γωνιά. Σιγά σιγά όμως απέκτησε φίλους, την Πέτκα, τον Οσμάν, τον Γιέρζι, τον Ντράγκαν, τον Μόνεμ, ο Λι, ο Μάλικ, η Βάλια και η Σάρα. Ξεχώρισε όμως ένα άλλο ξενοπούλι, το Ράμα. Λάτρευε τις ιστορίες του. Έβγαιναν όλοι μαζί με τη Σεμέλη. Δεν την αποχωρίστηκε ποτέ. Η Σεμέλη τους οδηγούσε σε περιπάτους μακρινούς. Τους γνώρισε όλα τα αξιοθέατα του κάμπου...Παίζαν κυνηγητό, κρυφτό πίσω από τα μήλα και τα πορτοκάλια, έκλεβαν ελιές από τα λιόπανα, έτρωφαν ρόδια ανοιγμένα απ τη βροχή. Τα βράδια επέστρεφαν για να κουρνιασουν στις φωλιές τους. Συχνά ο Αγκίμ κοιμόταν με το Ράμα. Ώρες ατέλειωτες συζητούσαν. Ο Αγκίμ του έλεγε όλα τα μυστικά του κι εκείνος τον συμβούλευε με τις υπέροχες ιστορίες του....

Όλο και καλύτερευε η ζωή του Αγκίμ. Μια μέρα όμως που ξεκίνησε για το σχολείο, περίπου στα μισά της διαδρομής άκουσε φασαρία. Ένα κοπάδι ήταν μαζεμένο γύρω από μια συκιά. Πλησίαζε και είδε την Πέτκα να πλαντάζει απρηγόρητη από το κλάμα. Το πρωί που οι γονείς της ήθελαν να τη συνοδέψουν στο σχολείο, ενώ προπορεύονταν, σκόνταψαν σε ένα σκιάχτρο και τραυματίστηκαν βαριά. Η πέτκα έπαθε σοκ από το ατύχημα. Φοβήθηκε πολύ για τους δικούς της. Ο Αγκίμ την πήρε και πέταξαν για το σχολείο

Μετα το γεγονός αυτό, άλλαξε συμπεριφορά ο Αγκίμ. Οι επιδόσεις του στο πέταγμα και στο σχολείο ήταν μειωμένες. Με το παραμικρό καυγάδιζε... σιγά σιγά οι φίλοι του τον έκαναν πέρα. Ο Ράμα και η Σεμέλη τον παρακαλούσαν να συνέλθει! Μια μέρα άρχισε να πετάει και να απομακρύνεται... Μια φωνή του έλεγε να πάει στο ποτάμι! Μόλις έφτασε, είδε τη χελώνα να τραβάει από το πόδι τον σκίουρο και η βίδρα του κανε ασκήσεις να αναπνεύσει. Κατέβηκε κι αυτός και του κανε αέρα με τα φτερά του να αναπνεύσει.

-Τι έγινε τον πήρε ο ποταμός; Μεσ στο χειμώνα ήρθε να μπανιαριστεί; Μπορώ να μάθω τι συνέβη; Αυτό που έκανε ήταν απερισκεψία!

-Μπορείς να μην προτρέχεις; (Θύμωσε η βίδρα). Μπορεί να είναι επιπόλαιος, αλλά οι ευθύνες ήταν αλλωνών! Βλέπεις εκείνα τα φουγάρα στο λιβάδι μας που μουντζουρώνουν την ατμοσφαιρα με τους καπνούς τους; Υπερθερμαίνεται ο πλανήτης από τη φλόγα τους. Έλιωσαν την ατμόσφαιρα που μας σκεπάζει. Μια τρύπα να! Επάνω από τα κεφάλια μας. Τρυπώνουν οι ηλιαχτίδες και μας αρρωσταίνουν. Φούρνος μικροκυμάτων έγινε η πλάση. Κι εμείς τσουρουφλιζόμαστε σαν τα ψητά!

-Μπορείτε να μου διευκρινίσετε τι σχέση έχει ο σκίουρος με την υπερθέρμανση του πλανήτη και την τρύπα του όζοντος; Έβαλε την ουρά του για να την ανοίξει

-Κάηκε, ανυπόμονε! Άσε με να τελειώσω! Έκανε ηλιόλουτρο τον αύγουστο και τώρα το πληρώνει! Τα εγκαύματα στη μούρη του δεν κλείνουν, τον πόνο θα τον άντεχε, μα η φαγούρα τον τρελαίνει! Τρέχει από το δάσος κατευθείαν στο ποτάμι. Βουτάει για να δροσίσει τις πληγές του και ξεχνάει ότι δεν ξέρει κολύμπι! Χίλιες φορές θα είχε πνιγεί αν δεν τον ο σώζαμε... Εσύ δε μου είπες; Εκείνος ο θόρυβος που ακούστηκε απανωτά; Ο Αγκίμ απέφυγε την τελευταία ερώτηση, αλλά αποφάσισε να βοηθήσει τον σκίουρο μαζί με τους συμμαθητές του, με τους οποίους συμφιλιώθηκε, αφού είδε ότι υπάρχουν σοβαρότερα προβλήματα. Μάζεψαν από τα σκουπίδια που ήταν πεταμένα στις ακτές λάστιχα και πλαστικά και του φτιαξαν ένα σωσίβιο, καθώς και πινακίδες με τις οποίες θα προειδοποιούσαν τα υπόλοιπα ζώα.

Λίγες μέρες αργότερα, ήρθε ο ταχυδρόμος στο σχολείο και έφερε το κακό μαντάτο! Ο Ράμα έφαγε δηλητήριο στο χαντάκι. Αυτά που ρίχνουν για τα ζιζάνια. Σε λάθος τόπο έσκυψε να ξεδιψάσει! Όλα τα λιανοπούλια θρήνησαν για το χαμό του φίλου τους. Ξάφνικά άρχισε να βρέχει στο λιβάδι. Ο Αγκίμ άρχισε να πετάει πάνω από τον κάμπο και να τον ψάχνει παντού... Ράμαααα βγες απο κει.. οι δεντρογαλιές παραμονεύουν, δε βλέπεις; Πάμε να σε στεγνώσω στην κορομηλιά. Θα πουντιάσεις... Ράμαααα Γρήγορα βγες έξω από τα λιόπανα... θα σε μαζέψουν στα τσουβάλια... Ράμαααα. Στο τέλος πήγε από τη φωλιά του όπου είχαν μαζευτεί όλα τα πουλιά να αφήσουν ένα κλαδάκι παρηγοριάς στους δικούς του. Δεν άντεξε όμως πολύ και ξανάφυγε φωνάζοντάς τον παντού. Το γέλιο του δεν είχε σβήσει... αντιλαλούσε ακόμα στα λιβάδια και τους αγρούς. Έφτασε στην όχθη του ποταμού κι αποφάσισε να φύγει για πάντα!

-Έτσι χωρίς αντίο κοκκινολαίμη μου; Κι εγώ που νόμιζα πως μ αγαπάς και με υπολογίζεις... Πολύ λυπάμαι. Με ξέχασες νωρίς.

-Πρέπει να φύγω οπωσδήποτε, για να ξεχάσω. Η άδεια θέση στο κλαδί θα με τρελάνει...

Ο Αγκίμ ήταν αποφασισμένος, αλλά τελικά η Σεμέλη τον έπεισε να γυρίσει πίσω και να το αντιμετωπίσουν μαζί.

Τις αλκυονίδες μέρες του χειμώνα που ακολούθησαν τα πουλιά στρώθηκαν στη δουλειά! Έπρεπε με τη λιακάδα να εργαστούν, να στήσουν τις πινακίδες που είχαν φτιάξει. Τα δύο πουλιά πήγαν πάλι στο ποτάμι να μάθουν νέα από το σκίουρο, μα ήταν εξαφανισμένος!

Έπειτα κάμαν ένα ταξιδάκι για να απολαύσουν τις μέρες αυτές στα ψηλά βουνά, στα χιονισμένα τοπία. Εκεί συνάντησαν τη βίδα:

-Κυρά νυδρίτσα μου, σε ψάχναμε στο Συνορίτη και ανησυχήσαμε! Μέχρι εδώ φτάνει η χάρη σου; Είσαι σκληρό καρύδι, σε θαυμάζω!

-Κάνε μια στάση σε παρακαλώ, να μιλήσουμε για τον Φουντούλη.

-Πώς πάνε οι πληγές του;

-Θεραπεύτηκε;

-Φοράει το σωσίβιο στο λαιμό του;

- Τι ήταν αυτό που έπεσε στην ξέρα; άκουσα κι άλλο θόρυβο απανωτά! Πότε θα μου εξηγήσεις επιτέλους;

- Τι εννοεί; υπάρχει κάτι που δεν ξέρω για το ταξίδι σου; κάθε φορά που συναντιέστε σε ρωτάει;

Ο Αγκίμ άλλαξε θέμα και συνέχισαν το ταξίδι τους. Στα ανοιχτά του ορίζοντα είδαν ξύλινες ψαρόβαρκες να ταξιδεύουν με ολόασπρα πανιά. Πέρα στο βάθος στις απέναντι ακτές λιάζονταν φώκιες και το καλοκαίρι χελώνες γεννούσαν τα αυγά τους εκεί... Τώρα όμως στα νερά διέκριναν πολλές φυσαλίδες. Τόσα απόβλητα είχαν μολύνει τα νερά.

-Μην μου πεις ότι κι αυτά εξαφανίζονται, γιατί θα γκρεμιστώ από το βράχο! Βαρέθηκα να ακούω για καταστροφές. Τι δεν εξαφανίζεται πια απο όσα είδαμε!!!

Οι αλκυονίδες μέρες του Γενάρη τελείωσαν και τα πουλιά επέστρεψαν στον κάμπο γεμάτα αισιοδοξία.

Κράτησαν μέσα τους τον ήλιο και τη ζεστασιά για να αντέξουν τα κρύα του Φλεβάρη, τις ανεμοθύελλες και τις καταιγίδες. Με το που κόπαζαν οι καταιγίδες τα πουλιά έμπαιναν σε δράση, έστηναν πινακίδες. Μια τέτοια πινακίδα κρατούσε ο Αγκίμ όταν στον κάμπο φάνηκε ο ταχυδρόμος. Έφερνε άσχημα νέα. Είχαν φτάσει στην όχθη ένα κοπάδι από πουλιά. Στην όχθη τους είχαν βαρυχειμωνιά και ζητούσαν να τους φιλοξενήσουν. Όσοι είχαν έρθει να πάρουν τα μικρά τους από το σχολείο και το άκουσαν αυτό δυσανασχέτησαν. Έλεγαν ότι δεν χωράνε, η τροφή δεν θα έφτανε, ότι οι φωλιές τους θα γκρεμιζόνταν και τα κλαδιά θα έσπαγαν και πρότειναν να πάνε σε άλλη όχθη. Η Σεμέλη όμως τους υποστήριξε και πρότεινε με τους φίλους της να ετοιμάσουν ένα σχέδιο υποδοχής. Έτσι όσοι είχαν κοιμούνταν στη φωλιά τους με ένα γονιό, πήραν κι από δύο ξενάκια. Μέχρι όμως να πάνε στην όχθη να τους πάρουν, πολλά από τα ξενάκια παρασύρθηκαν και χάθηκαν στο ρεύμα... Τα ξενοπούλια όχι μόνο δεν τους επιβάρυναν, αλλά τους βοήθησαν και στις εργασίες του χειμώνα. Είχαν έρθει βλέπετε από κλίματα ψυχρότερα και ήταν μαθημένα στις κακοτοπιές. Κάνανε παρέα όλοι μαζί, παίζανε συζητούσανε και προσπαθούσαν όλοι μαζί να σώσουν το περιβάλλον. Λέγανε ιστορίες και έπαιζαν μαζί. Παίζαν και ένα παιχνίδι με τις ντοπιολαλιές τους, που τους βοήθησε να γνωριστούν και καλύτερα. Κάποια στιγμή ένα από αυτά είπε:

-Θα πάω στα δάση

-Στα δάση; Σουβλάκι σε ξερόκλαδο θα γίνεις.

-Μην την τρομαζετε. Το λέει γιατί δεν έζησε τις πυρκαγιές.

-Εχω φτερά και πετάω. Μυρμήγκι είμαι να καώ

-Τι λες καλέ; Εύχομαι να μη ζήσεις τέτοιο πράγμα.

-Στο πι και φι θα λαμπαδιάσεις. Σαν κεράκι το κορμάκι σου θα λιώσει. Μαυρίζει ο τόπος σαν ξεσπάσει πυρκαγιά.

-Πυκνοί καπνοί θολώνουν τον αέρα. Δεν αναπνέεις. πνίγεται λυποθυμάς. Ο πανικός σε παραλύει. Τα ζώα του δάσους ελάφια, σκίουροι, χελώνες και λαγοί, φίδια, νυφίτσες, αγριόχοιροι, κουνάβια προσπαθούν να αποδράσουν.

-Γύρω σου ακούς φωνές και ουρλιάχτά. Τα δέντρα τρίζουν όπως καίγονται. Πονούν. Σου πιάνεται η ψυχή από τα βογγητά τους.

Άρχισαν να ετοιμάζουν εκστρατεία διάσωσης του δάσους!

Περίμεναν την άνοιξη, όμως αυτή δεν έδειχνε τα σημάδια της. Προσπαθούσαν με τα κελαηδίσματά τους να τη φέρουνε, αλλά ο χειμώνας είχε στρογγυλοκαθίσει στο λιβάδι τους κι όσο δεν έφευγε γινόταν πιο σκληρός, κι αυτό τους επηρέαζε αρνητικά. Κάποιοι έριχναν το φταίξιμο στα μαύρα πουλιά και κάποιοι στους μετανάστες -τι ρατσισμός! Άλλοι σκέφτηκαν να πάνε στις πόλεις, στα πάρκα, μα τους απέτρεψαν:

-Μα γιατί;

-Μέσα στο πάρκο είναι κρύες οι καρδιές. Τα λιανοπούλια δεν πολυμιλάνε

-Τσιμέντο, καυσάεριο, κεραίες, γίνονται αντικοινωνικά από τα προβλήματα.

-Πες και το άλλο. Μια στάλα χρώμα δεν πατάς. Τα παιχνίδια μας αποκλείονται.

-Όσο για τα αγριόχορτα, εξαφανισμένα. Δε βλέπεις μια τσουκνίδα!

-Τα βοτανίζουν με μανία οι κηπουροί. Κάνουν στα δέντρα κι ένα κούρεμα παράξενο. Το κυπαρίσσι μοιάζει με πορτοκαλιά, τον πλάτανο τον παίρνεις για πουρνάρι. Και γύρω γύρω χτίζουν μάντρες τσιμεντένιες, λες και θα φύγουνε τα δέντρα να το σκάσουν!!

-Άσε που κάποια δέντρα είναι ζωσμένα με καλώδια και μες στα φύλλα λάμπουν φωτάκια!!! Πως να κοιμηθείς το βράδυ!!! Σκεφτείτε πόσοι διακόπτες είναι ανοιχτοί! Πόση σπατάλη!!! άσε που κρύβουν και τ αστέρια!!!

-Αμ η φασαρία που επικρατεί! Θα γυρίσουμε με ψυχολογικά προβλήματα!|

-άλλος πλανήτης!

Η Σεμέλη πήρε την Πέτκα και πήγανε στο μάντη τον κυρ Σωκράτη και γράψαν το χρησμό: “Βλέπω στον ουρανό καλό σημάδι η γιάβα-κούκου θα βοηθήσει το λιβάδι.”, αλλά και πάλι δεν κατάφεραν να τον ερμηνεύσουν.

Η αγωνία είχε φτάσει στο απροχώρητο, ώσπου μια μέρα έγινε το θαύμα. Κάποιος είδε ένα χελιδόνι να μπαίνει στο σπίτι του δημάρχου με ένα δέμα. Ο δήμαρχος το περιποιήθηκε και το φιλοξένησε. Όλα τα πουλιά στήθηκαν έξω από το σπίτι και παραμόνευαν για να καταλάβουν τι είχε γίνει. Νύχτωσε όμως κι έπρεπε να γυρίσουν στις φωλιές τους. Έτσι έκαναν βάρδια ο Αγκίμ και η Σεμέλη. Κάποια στιγμή συνάντησαν το δήμαρχο, με τον οποίο μίλησαν αρκετή ώρα και για όλα τα θέματα. Τους επιβεβαίωσε την επίσκεψη του χελιδονιού, τα λιανοπούλια τον ενημέρωσαν για τα προβλήματα του Συνορίτη και τη μόλυνση του περιβάλλοντος, καθώς και για το μεγάλο τους πρόβλημα, την άνοιξη. Του είπαν μάλιστα και το γρίφο που τους είχε δώσει ο μάντης την προηγούμενη. Ο δήμαρχος έλυσε αμέσως το γρίφο και πήγαν όλοι μαζί στην κουκουβάγια, η οποία και τον βοήθησε να βρει την ακοή του, η οποία είχε μειωθεί από τα φτεροκοπήματα. Κάνει καλό φτεροκοπούν, κάνει κακό φτεροκοπούν.

Τόσο φτεροκόπημα του τρύπησαν τα τύμπανα! Ζήτησε τη βοήθειά της και για τη φλογέρα που του είχε φέρει το χελιδόνι. Του το είχε δώσει λέει η άνοιξη και του είχε πει ότι αν δεν άκουγε τον κάτοχό της να παίζει, αυτή δε θα ερχόταν! Ηθελε λοιπόν τη γνώμη της, πώς να τον βρει ανάμεσα σε τόσα πουλιά... θα περνούσε πολύς καιρός... Η κουκουβάγια τον συμβούλεψε ανάλογα και το επόμενο πρωί ο δήμαρχος ακολουθώντας τις οδηγίες της, πήγε στη συνοικία της Αγριαχλαδιάς και ρώτησε τα πουλιά,

-Ποιος από σας τραγούδησε το χάραμα;

-Όλοι! Κανένας άλαλος δε ζει στη γειτονιά μας!

- Δεν καταλάβατε! Τον πιο γλυκόλαλο εννοώ της γειτονιάς σας! Τον άκουσα από την κορυφή του δημαρχείου μου.

-Α ναι... ένας κοκκινολαίμης χωρίς όργανο! Κοιμάται τώρα στη φωλιά του! Εκει πέρα....

Ο δήμαρχος έστειλε τον κόρακα τον βοηθό του να του δώσει τη φλογέρα του. Ο Αγκίμ τρόμαξε μόλις είδε τον κόρακα, αλλά εκείνο του εξήγησε αμέσως. Ο Αγκίμ βγήκε από τη φωλιά του, ο δήμαρχος ξαφνιάστηκε μόλις τον είδε... άρχισε να παίζει τη φλογέρα και η χορωδία να τον συνοδεύει χαμηλόφωνα. Την ίδια ώρα οι Κρουσταλλένιες σήκωναν τον ήλιο! Η άνοιξη έδειχνε το πρόσωπό της. Άρχισαν να εμφανίζονται πολλά ανοιξιάτικα σημάδια: πεταλούδες, πασχαλίτσες, μέλισσες και άλλα πολλά. Η Ενυδρίδα έτριβε τα μάτια και τα αυτιά της... αυτός ήταν λοιπόν ο άλλος θορυβος που ακούστηκε απανωτά!!! Ενωμένοι και αγαπημένοι πουλιά και όλα τα πλάσματα της φύσης τραγουδούν το πιο γλυκό τραγούδι και υποδέχονται την άνοιξη χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι!

Και μπαίνει το τραγούδι σου!!!